

...บทนำ...

"หา...เลื่อนคิวเป็นห้าทุ่ม!!! พี่เต้ล้อหียีเล่นรีเปล่า แล้วมันจะเสร็จก็โมงกันคะ" เสียงโวยวายแบบเอาเรื่องดังขึ้นในความเงียบราวกับจะกินศีรษะคนที่ปลายสายหากทำได้ ตรงกันข้ามกับหน้าตาที่เบบี๋ได้อย่างคนอยากจะร้องไห้เต็มแก

"โหย อย่างนี้ทุกทีเลยอะ พรุ่งนี้เข้าหียีมีนัดขายบอร์ตตั้งแต่แปดครึ่งด้วย สรุปคินนี่ไม่ต้องนอนแน่ๆ" คนพูดยังบ่นต่ออย่างสุดเชิงเมื่อนับชั่วโมงการพักผ่อนที่ดูจะร่อยหรอลงไปทุกวันๆ ก่อนถอนหายใจยาว

"โอเคๆ เต้ยหียีโทรไปบอกลูกค้าก่อน สรุปห้าทุ่มนะพี่ ห้ามเลื่อนแล้ว ไม่งั้นหียีจะยุไม่ให้ลูกค้าไปจริงๆ ด้วย" หญิงสาวขู่แล้ววางหูโทรศัพท์ลงกับเบ้นด้วยอารมณ์ที่ยังกรุ่น แม้จะไม่โกรธเพราะรู้ว่านี่เป็นความจำเป็นที่เลี่ยงได้ยากในสายอาชีพที่เธอเลือกเอง

บั้นหียีเป็นพนักงานในบริษัทโฆษณาระดับกลางแห่งหนึ่งซึ่งพอมือชื่อเสียงอยู่บ้าง ตำแหน่งของเธอคือ Account Executive หรือจะเรียกแบบหรูๆ ได้ว่าฝ่ายบริหารลูกค้า ซึ่งมีหน้าที่ในการประสานงานระหว่างลูกค้ากับทีมงานแผนกอื่นๆ ในบริษัท และจากการทำงานนี้จึงทำให้เธอเข้าใจ

คำพูดที่ว่า ‘คนเยอะ เรื่องเยอะ’ ได้อย่างลึกซึ้งถึงแก่นตัวอักษรเลยทีเดียว
เออีสาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอีกครั้งเพื่อติดต่อไปบอกเลื่อนนัด
แก่ลูกค้าตามหน้าที่ โดยต้องขอโทษขอโพยไม่ต่ำกว่าสามครั้งกับการ
เปลี่ยนแปลง และเมื่อเสร็จจากรุระการสื่อสารทั้งปวง เธอก็หันกลับมา
มองหน้าจอคอมพิวเตอร์อีกครั้ง นาฬิกาที่มุมจอบอกเวลาสองทุ่มเศษทำ
ให้หญิงสาวถอนหายใจหนักออกมาอีก

เฮ้อ แล้วนี่ฉันจะทำอะไรฆ่าเวลาดีล่ะ

ความตั้งใจแรกตอนที่เวลานัดยังเป็นสามทุ่ม เธอกะว่าจะสะสางงาน
จนถึงสองทุ่มครึ่งแล้วออกเดินทางไปยังสถานที่นัดหมาย แต่เมื่อเวลา
เลื่อนออกไปจนว่างเหลือเพื่อขนาดนี้ เธอจะอย่างไรดี...

หญิงสาวมองรอบตัวก็พบเพียงความเงียบเนื่องจากเพื่อนร่วมงาน
ต่างทยอยกลับบ้านกันหมดแล้ว คงจะเหลืออีกไม่กี่คนในแผนกอื่นที่
ไม่สนิทสนมนัก

จะกลับบ้านแล้วค่อยออกมาใหม่ก็คงไม่คุ้ม เพราะดูจากการจราจร
ในเวลานี้แล้ว มีหวังเธอจะต้องออกจากบ้านทันทีที่กลับไปถึงเพื่อฝ่าฟัน
ความติดขัดขำไปขำอีกมุมเมืองแน่ จะออกไปเดินเที่ยวตามห้าง
สรรพสินค้าก็คงไม่มีที่ไหนเปิดจนถึงเวลาที่เธอต้องการอีก หรือจะนั่ง
ทำงานต่อ...

*ฝันไปเถอะ! ฉันนั่งทำงานตั้งแต่เจ็ดโมงครึ่งจนถึงสองทุ่มครึ่ง
พักกินข้าวแค่ชั่วโมงกว่าๆ เท่ากับว่าทำงานมาสิบกว่าชั่วโมงแล้ว ให้ทำ
ต่ออีกนะได้ แต่ในอารมณ์เชิงๆ แบบนี้ไม่ทำแล้วโว้ย!*

ร่างเล็กด้วยความสูงตามมาตรฐานหญิงไทยลุกขึ้นจากเก้าอี้ประจำตัว
แล้วเดินไปยังห้องโถงส่วนกลางซึ่งมีไว้สำหรับการพักผ่อนพูดคุยหรือ
ประชุมงานภายในบริษัท เธอนั่งลงบนโซฟาตัวนุ่มอย่างอ่อนแรง ก่อนหันไป
ผลักหน้าต่างกระจกให้เปิดแง้มออกไปเล็กน้อยเพื่อสูดรับอากาศภายนอก
หญิงสาวสบหน้าลงกับพนักโซฟา จากชั้นลิ้นชักขวาของยอดตึก

สำนักงานใจกลางเมืองที่เธออยู่จึงทำให้สามารถมองเห็นท้องถนนโดยรอบได้กว้างไกล สายตาจับจ้องมองยวดยานพาหนะที่ติดขัดต่อเนื่องเป็นเส้นยาว แสงไฟจากรถพราวไปทั้งถนน สลับกับแสงไฟจากอาคารบ้านเรือนรอบข้างทำให้ความมืดนั้นดูมีสีสัน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้บรรยากาศรอบตัวเธอนั้นเงียบเหงายิ่งขึ้น

นั่งดูแบบนี้ไปนานๆ ฉันจะโดนโรคซึมเศร้าแทรกซ้อนฉบับปล้นจนกระโดดตึกลงไปมัยเนี่ย

ด้วยความคิดเช่นนี้จึงทำให้เธอเดินกลับมาที่โต๊ะทำงานอีกครั้งเพื่อหากิจกรรมอื่นๆ ทำก่อนจะหุดหู่ไปมากกว่าที่เป็นอยู่ เธอคลิกเปิดโฮมเพจฟรีอีเมลที่เป็นสมาชิกอยู่ เมื่อเข้าสู่หน้าจดหมายส่วนตัวแล้วก็นั่งไล่อ่านข้อความต่างๆ ที่เก็บไว้ในกล่องจดหมาย

บั้นท้ายเรียกตัวเองว่าเป็นพวก ‘นักสะสม’ นอกจากจดหมายลูกโซ่จดหมายส่งต่อ และโฆษณาต่างๆ แล้ว เธอไม่ค่อยลบข้อความเก่าๆ เเท่าใดนัก เพราะรู้ตัวว่าเป็นพวกชอบรำลึกความหลังเป็นงานอดิเรก ดังนั้นการเก็บข้อความเหล่านี้ไว้จะช่วยให้เธอจดจำได้มากขึ้น แต่ด้วยพื้นที่การให้บริการที่จำกัด จึงทำให้เธอต้องเลือกหาข้อความเพื่อลบออกไปบ้าง ก่อนที่ตัวเลขแจ้งเตือนเซิร์ฟเวอร์พื้นที่ว่างจะขึ้นตัวแดง และจดหมายใหม่ที่จะส่งเข้ามาต้องถูกแจ้งเตือนกลับ

มือเล็กใช้เมาส์คลิกเลือกไปที่หน้าสุดท้ายของกล่องข้อความ แล้วค่อยๆ ทอยยอดจิตใจลบจดหมายเก่าๆ ออก จนกระทั่งไล่ลงไปเจอชื่อของใครคนหนึ่งตั้งขึ้นมากระทบสายตา

อิงควัด

หญิงสาวคลิกที่ชื่อนั้นเพื่อเปิดจดหมายที่เขาส่งมา วันที่ซึ่งระบุอยู่ข้างท้ายบอกว่ามันถูกส่งมาตั้งแต่สามปีก่อนเมื่อเธอยังศึกษาอยู่ที่ต่างประเทศ ตัวการ์ตูนหน้าตาตลกที่แนบมาในข้อความชักชวนไปรับประทานอาหารด้วยกันจตุรรอยยิ้มที่ริมฝีปากเธอ

เป็นยังไงบ้างแล้วนะพี่อิงค์

อิงค์วัตเป็นหนุ่มรุ่นพี่ที่ย้ายมาเรียนหลังเธอสามภาคการศึกษา
ตั้งนั้นเธอและเขาจึงได้เรียนร่วมกันเพียงห้าเดือน ก่อนที่เธอจะจบการ
ศึกษาก่อนแล้วเดินทางกลับมาประเทศไทย

แต่ถึงจะเป็นเวลาแค่ห้าเดือน หากความสัมพันธ์ที่ก่อตัวขึ้นอย่าง
รวดเร็วเพราะทั้งคู่ต่างเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ดี มีนิสัยและความสนใจ
ที่คล้ายกันหลายอย่าง รวมถึงการพูดคุยที่ถูกต้องอย่างเปิดเผยและจริงใจ
ทำให้ทั้งสองคนกลายมาเป็นคู่หูกันในเวลาอันสั้น

เธอยังจำวันสุดท้ายของการเรียนที่ต้องนำเสนอรายงานหน้าห้อง
ด้วยกันได้ ทั้งเขาและเธออยู่ในชุดไทยที่หยิบยืมมาจากร้านอาหารไทย
ในเมือง พวกเขาริงเล็กเล็กภายในมหาวิทยาลัยเพื่อนำไอศกรีมรสกะทิไป
ประกอบการรายงานหน้าห้องเรียน ท่ามกลางสายตาประหลาดใจและขบขัน
ของคนที่ได้พบเห็น

ช่วงแรกที่เธอกลับมาเมืองไทย การติดต่อกับเขาและเพื่อนๆ คนอื่น
ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง แต่เมื่อเวลาผ่านไป ชีวิตการทำงานที่เริ่มต้นขึ้น
นำความยุ่งเหยิงเข้ามาและนำเวลาว่างไปจากเธอทีละน้อย จนการติดต่อกัน
นั้นค่อยๆ ลดความถี่ลงและขาดหายกันไปในที่สุด

หยาขอโทษนะพี่อิงค์

หญิงสาวนึกขอโทษเขาอยู่ในใจที่ไม่ได้ตอบอีเมลล์เลย จนเขาคงจะ
น้อยใจและหยุดส่งมาอีก

ปันหยี่นั่งอ่านข้อความสุดท้ายที่เขาส่งมาให้วนไปมาหลายรอบ และ
ตัดสินใจกดปุ่มตอบกลับในที่สุด

สวัสดีค่ะพี่อิงค์

ยังจำกันได้หรือเปล่าคะ ปันหยี่เองนะ คงไม่ต้องบอกว่าเราเจอกัน
ที่ไหน เพราะชื่อแบบนี้คงไม่โหล่มากในชีวิตพี่ ยกเว้นพี่จะใจน้อย น้อยใจ

จนตัดชื่อนี้ออกไปจากสารบบความจำไปแล้ว

หยาไม่แน่ใจว่าพี่ยังใช้เมลล์อันนี้อยู่หรือเปล่า แต่ก็ตัดสินใจลองส่งมา ดู เหมือนเรื่อง Message in the bottle เขียนข้อความใส่ขวดลอยไปตามน้ำ ด้วยความหวังว่าใครสักคนจะเปิดอ่าน

ก็คิดซ้ำๆ ไปตามความเพี้ยนของหยาเองล่ะนะ อย่างไรก็ตาม หยาแค่อยากจะบอกว่าคิดถึงพี่อั้งค์ และคิดถึงช่วงเวลาสนุกสนานของพวกเราเลยส่งเมลล์นี้มาทักทาย ซึ่งถ้าพี่ไม่หัวล้านจนเกินไปและคิดว่าอยากจะตอบหยา ก็จะรออ่านนะคะ

คิดถึงค่ะ

ปันหยา @ ประเทศไทย

เมื่อพิมพ์เสร็จและตรวจทานจนพอใจ หญิงสาวก็กดส่งข้อความนี้ ออกไปอย่างคริ้มอกคริ้มใจ

ข้อความในขวดโหลของเธอจะมีใครเปิดอ่านไหมน้า

ฟ้าเริ่มสว่างแล้วเมื่อเข็มสั้นของนาฬิกาบนโต๊ะทำงานเลื่อนไปแตะที่เลขหก ในขณะที่เข็มยาวทาบอยู่บนเลขสิบสองอย่างพอดี

ฤดูใบไม้ผลิก็เป็นอย่างนี้เอง...ฟ้าสว่างเร็วไม่เหมือนหน้าหนาว

ชายหนุ่มร่างสูงที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนุ่มหน้าโต๊ะทำงานเล็กๆ ริมหน้าต่างละสายตาออกจากภาพภายนอก นิ้วเรียวยาวแข็งแรงแตะคีย์บอร์ดระหว่างคิ้วราวกับจะบรรเทาเรื่องเครื่องเครียดต่างๆ ที่เจออยู่ในตอนนี้ให้คลายลง นัยน์ตาสีดำสนิทดูกลมกลืนกลับมาจับยังตัวหนังสือที่เขียนด้วยลายมือเป็นระเบียบอ่านง่ายบนสมุดบันทึกตรงหน้าอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะทำเอื้อมมือไปกดปุ่มเปิดสวิทช์คอมพิวเตอร์ให้ดับที่วางอยู่ข้างๆ รอจนเครื่องรันโปรแกรมต่างๆ ครบถ้วนแล้วจึงกดต่อสายอินเตอร์เน็ต และเปิดหน้าโฮมเพจของฟรีอีเมลล์ที่ให้บริการทั่วโลกอย่างคุ้นเคย

ชื่อล็อกอินและพาสเวิร์ดถูกกรอกลงไปอย่างคล่องแคล่วตาม
ประสานที่ทำงานกับคอมพิวเตอร์มานานปี หลังคำว่า Inbox ตัวเลข
จำนวนหลักสิบเขียนอยู่ในวงเล็บบ่งบอกว่ามีอีเมลใหม่เข้ามา เขาเปิดเข้าไป
ไล่เช็คดูอย่างตั้งใจ ก่อนจะคลิกปุ่มลบอีเมลโฆษณาและอีเมลขยะต่างๆ
ออกไป เหลือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เพียงสามฉบับเท่านั้นที่คงไว้ สอง
ฉบับแรกเป็นอีเมลของเพื่อนต่างชาติที่อยู่ที่นี่และส่งมานานแล้ว ส่วนอีเมล
ฉบับสุดท้ายเป็นอีเมลที่ถูกส่งมาเมื่ออาทิตย์ก่อน และชื่อคนส่งก็ตรึง
สายตาเขาไว้ให้จับจ้องมองมันหนึ่งอย่างไม่เชื่อสายตา

อีเมลจากเธอ...เธอคนนั้นที่ตอนนี้คงจะอยู่ห่างจากที่นี่ไปอีกซีกโลก
หนึ่ง...*ปันหยี...*

ชายหนุ่มแม่ริมฝีปากแน่นอย่างขึงใจ เขาจำชื่อนี้ได้ดีเพราะเขา
สะดุดชื่อเธอตั้งแต่แรกเห็น ชื่อปันหยีที่ตอนแรกเขาเข้าใจว่าหมายถึงเกาะ
ปันหยี เกาะกลางทะเลแห่งหนึ่งทางตอนใต้ของไทย แต่จริงๆ แล้วกลับ
ไม่ใช่ ดอกไม้สีขาวดอกเล็กๆ ที่มีกลิ่นหอมและมีอีกชื่อหนึ่งว่า 'มะลิลา'
ต่างหากคือความหมายที่แท้จริงของคำว่า 'ปันหยี' ที่เป็นชื่อเธอ

*ปันหยี...เธอส่งอีเมลมาหา นานแล้วที่ไม่ได้ติดต่อ แล้วทำไมตอนนี้
ถึงได้ส่งมา...หรือจะรู้!*

เขาไม่รอช้าที่จะเปิดอีเมลฉบับนั้นขึ้นมาดู ถ้อยคำในจดหมายทำให้
เขาหนึ่งอึ้งไปนิด ก่อนจะยิ้มรอยยิ้มแรกในรอบเดือนออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

ปันหยี...เธอเป็นปันหยีคนที่เขารู้จักจริงๆ ด้วย

เธอยังไม่เปลี่ยนไปเลย

เขายังไม่อาจลรอยยิ้มออกจากใบหน้าไปได้ในยามที่จรดปลายนิ้ว
ลงบนแป้นคีย์บอร์ดและรัวพิมพ์ข้อความตอบโต้เธอกลับไป แม้ส่วนลึก
ในหัวใจจะบอกตัวเองว่า...ทำแบบนี้ไม่ดีเลย แต่อีกส่วนหนึ่งของหัวใจก็
โต้ตอบกลับมาว่า...ดีแล้ว เขาทำแบบนี้แหละดีแล้ว ถูกที่สุดแล้ว และควร
จะทำที่สุดแล้วเช่นกัน

‘สวัสดิ์ชัยตาหีย เอ๊ย ไม้ไซ่ ยัยป๋นหีย เด็กซื้อประหลาด

ไม้ไซ่ได้ใจน้อย เพราะห้วยังไม้ล้าน แต่ก็อดน้อยใจตามประสาคน
รูปหล่อที่มีแต่คนรุมล้อมอย่างพีไม้ไซ่ ก็จะทำให้ทำง อยุ่ๆ เด็กตาหียๆ จอม
เพี้ยน เอ๊ย ไม้ไซ่ (สงสัยพักนี้พีจะทำงานหนัก เลยเกิดอาการมึนงงพิมพ์ผิด
เป็นประจำ หวังว่าตาหียๆ ของหียจะมองไม่เห็นนะ หรือว่าเง) เอาใหม่ๆ
เอาเป็นว่าพีจำหียได้ก็แล้วกัน ใครกันจะลืมนคนที่ร่วมทำวีรกรรมแสน
ประทับใจกับพีอย่างหียได้

หายไปนานเลยนะเรา หวังว่าหียคงสบายดีนะ แต่พีก็คิดว่าหียคง
สบายดีอยู่แล้วละ คนไม้สบายคงจะเป็นคนรอบตัวหียมากกว่า ก็หียนะ
เป็นจอม...อืม ไม้ไซ่จอมวินนะ ต้องเรียกว่าจอมโวยวาย เอ๊ย ก็ไม้ไซ่ก็
ต้องเรียกว่าอะไรดีละนี้ พีไม้ได้กลับเมืองไทยนาน คิดคำไทยไม่ออก
ซะแล้ว หวังว่าหียคงไม่ว่าอะไรนะ...หรือว่าเง

เอาสรุปเลยก็แล้วกัน ช่วงนี้พียุ่ง แต่ดีใจมากๆ ที่ได้เห็นอีเมลฉบับ
นี้ของหีย และยิ่งดีใจมากขึ้นไปอีกที่รู้ว่า...หียยังไม่ลืมนกัน

ว่าแต่หียรู้มั๊ย ข้อความในขวดของหียนะ พีเปิดอ่านแล้วนะ อ่านไป
ยิ้มไปด้วยละ ถ้าเกิดหียยังไม่รู้ ถ้าหียว่างๆ หรืออยากจะกินหัวใครในที่
ทำงาน (เอ้า อย่าทำแปลกใจว่าทำไมพีรู้ ก็เรานะเคยจะกินหัวคนนั้น
คนนี่ที่ทำอะไรไม่ถูกใจอยู่เป็นประจำแล้วนี้ พีจำไม้ได้หรอกนะ แต่ขอออก
ว่าไม่เคยลืมนเลย...จริงๆ)

ต่อๆ เขียนถึงไหนแล้วนี้ อ้อ เอาเป็นว่าถ้าหียไม้รู้จะคิดถึงใคร หรือ
เหงาๆ เซ็งๆ ก็โยนขวดพร้อมทั้งข้อความมาหาพีได้อีกนะ ยินดีเสมอ
แม้ว่าขวดกับข้อความที่หียส่งจะมากองอยู่เต็มห้องพีก็ตาม

รักษาสุขภาพด้วย เมืองไทยเข้าหน้าร้อนแล้วใช้มั๊ย เรานะมันพวก
แพ้น้ำร้อนพีจำได้

ไม้เอยากบอกเลยคำนี้ แต่เอาหน้อยก็แล้วกัน คิดถึงนะหีย
พีอิงค์ (แล้วต้อง @ อะไรดีละยัยตาหีย)

...ภาคต้น...

วันนี้ของบั้นหยีเริ่มต้นอย่างไม่น่าพอใจนัก ไม่ว่าจะเป็นการตื่นสาย อย่างไม่น่าให้อภัยของตนเอง ซึ่งส่งผลให้เวลาออกเดินทางไปทำงานต้องล่าช้ากว่าปกติ จึงต้องเผชิญกับการจราจรที่เป็นอัมพาตตลอดเส้นทาง จนเธอรำๆ จะทิ้งรถซีดีคันกะทัดรัดของตัวเองไว้ริมถนนที่ใดที่หนึ่ง แล้วโบกมอเตอร์ไซค์รับจ้างให้พาเธอไปให้พ้นๆ จากความน่าหงุดหงิดก่อนจะเครียดและคลั่งไปมากกว่านี้

แต่จะสายแค่ไหน ถ้าไม่นับรวมแม่บ้านสามคนที่มึนหน้าที่ต้องเข้ามาทำความสะอาดก่อนเวลาเปิดทำการอย่างเป็นทางการ หญิงสาวก็ยังเป็นพนักงานคนแรกที่ก้าวเข้าบริษัทอยู่ดี

อันที่จริงเวลาเข้างานตามกฎ (ที่ไม่ค่อยมีคนปฏิบัติตาม) ของบริษัท ถูกบันทึกไว้ว่าอยู่ในช่วงระหว่าง 8.30 น. - 9.00 น. ซึ่งหมายความว่าควรมาถึงไม่เกินเวลานี้ แต่เพราะกฎถูกตีความให้เป็นเพียงข้อกำหนดทางทฤษฎี หากไม่มีผลบังคับใช้ในทางปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริษัทที่ประกอบธุรกิจประเภทเดียวกับบริษัทของเธอซึ่งพนักงานแทบทุกคนมีทัศนคติในการทำงานว่าต้อง 'คิดนอกกรอบ' เพราะฉะนั้นทุกคนจึงพร้อมใจกัน

แหกกฎตามธรรมชาติอย่างปราศจากความรู้สึกผิดทั้งสิ้นทั้งปวง

ตั้งนั้นออฟฟิศในช่วงเช้าจึงเปรียบเสมือนห้องส่วนตัวขนาดใหญ่ของปันหยี เธอไม่ได้ชอบการตื่นเช้า แต่เพราะชิงชิงการลื่นเป็ลือเวลาไปกับการติดแหงกบนห้องถนนมากกว่า จึงยอมสละเตียงนอนนุ่มๆ เข้ากว่าเพื่อนร่วมงาน และได้ผลพลอยได้คือช่วงเวลาเงียบสงบให้ได้สะสางงานหรือเรื่องส่วนตัวมากกว่าคนอื่น

แต่วันนี้เธอไม่มีเวลามากเหมือนวันอื่นๆ เมื่อเข้ามาถึงบริเวณโต๊ะของตัวเอง มือทั้งสองก็ต้องเริ่มจัดการกับภารกิจที่รออยู่ทันที และก็อย่างที่หลายคนเคยบอกไว้...วันไหนที่อารมณ์เสียตั้งแต่หัววัน วันนั้นก็ไม่ต้องคิดจะยิ้มกันล่ะ...วันนี้จึงเป็นอีกวันที่ถูกบันทึกลงในความรู้สึกว่าเป็นวันเฮงชวย!

"หยี...อ๊ยยย" เพื่อนร่วมงานที่เดินผ่านมาชะงักริมฝีปากที่กำลังเอ่ยเรียกชื่อทันทีที่ได้เห็นสภาพโต๊ะทำงานอันยุ่งเหยิงไม่แพ้ใบหน้าเจ้าของที่ยบย่นราวกับทำงานมาแล้วสิบสองชั่วโมงแบบไม่มีเวลาพัก

"พี่ควรจะเรียกแก้มย่นี่ ถ้ายังไม่มีอารมณ์ค่อยเก็บไว้คุยทีหลัง"

ปันหยีเหลือบตาเรียวเล็กขึ้นมามองร่างกะทัดรัดที่ทำท่ากระดกถอยเหมือนเกรงเธอจะโดดกัดคอ

"ถ้าเรื่องงานก็รีบพูดมา แต่ถ้าจะแซว หยียังไม่ว่างเล่นด้วย"

"ดูหน้าแกซิ อย่างกับคนนับตมาสคาร่าเลอะจิ้นแหละ พี่บอกแล้วว่าให้หัดตื่นสายๆ บ้างก็ได้" อีกฝ่ายวิจารณ์ยาวอย่างรู้ดีถึงพฤติกรรมการทำงานของคุณสนทนอันเป็นที่เลื่องลือไปทั่วสำนักงาน

หากคนตื่นเช้าไม่ตอบโต้ แต่แบมือยื่นไปตรงหน้าคนวิจารณ์ด้วยใบหน้านิ่งสนิท

"อะไร"

"ราคาค่ารีทัช* กับมือคอป** ที่ขอไปเมื่อวานขึ้นค่ะ"

* Retouch - การตกแต่งภาพด้วยคอมพิวเตอร์

** Mock-up - แบบจำลองชิ้นงาน

คนถูกขอร้องยกแขนขึ้นกอดอกด้วยสีหน้าหม่นไม่เต็มที
"ยะ แม่เอี๊ยตัวอย่าง ต่อมาอารมณ์ขันชำรุดก็ไม่บอก วางเมื่อไหร่ก็
บอกละกัน จะเรียกช่างมาซ่อมให้"

ว่าแล้วเธอก็สะบัดหน้าเซิดจากไปด้วยอาการที่ให้คำจำกัดความได้
ว่างอน หากสาวเอี๊ยตัวอย่างก็ยังคงหมกมุ่นอยู่กับกองงานต่อ เพราะรู้ดี
ว่าอีกฝ่ายแค่แกล้งงอนเท่านั้น

เหอะ ไว้ค่อยทาสินบนอร่อยๆ ไปอ้อที่หลังก็แล้วกัน

เข้าช่วงบ่าย ชีวิตของปันหยีก็ไม่ได้ดีขึ้นกว่าตอนเช้าสักเท่าไร
งานเก่าที่ยังค้างคากับงานใหม่ที่ลุ่มเพิ่มเข้ามาเรื่อยๆ ทำให้เธอแทบจะ
ไม่ได้ถึงศีรษะรับรู้โลกภายนอก และไม่มีใครกล้าเสี่ยงเฉียดเข้าไปใกล้เพราะ
สัมผัสได้ถึงรังสีเตือนภัยที่ล้อมรอบตัวเธออยู่

ดังนั้นกว่าที่เธอจะได้เงยหน้าขึ้นมองสภาพแวดล้อมอีกครั้ง รอบข้าง
ก็เหลือเพียงแต่ความเงียบกับชุดโต๊ะเก้าอี้ว่างเปล่าไปเสียแล้ว

"พี่หยียังไม่กลับหรือ" เสียงเรียกจากอีกมุมหนึ่งของห้องดังขึ้น เมื่อ
มองไปจึงได้พบต้นเสียงคือรุ่นน้องในแผนกเดียวกันซึ่งกำลังเก็บกระเป๋า
เตรียมตัวเดินทางกลับบ้าน

"งานเพิ่งเสร็จเอง ฝ่ายจะกลับแล้วสิน"

"ใช่ค่ะ ลงไปพร้อมกันม๊าย" สาวหน้าหวานถามอย่างเอื้อเฟื้อ

"ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวขอเคลียร์อะไรอีกหน่อยแล้วค่อยกลับ"

"งั้นฝ่ายไปแล้วนะ พรุ่งนี้เจอกัน"

"จ้า กลับบ้านดี" ปันหยีสั่งยิ้มให้คนที่โบกมือลา แล้วขยับตัวบิด
ขึ้นเกยงเพื่อคลายความเมื่อยล้าจากการทำงานอย่างดุเดือดทั้งวันพลาง
ถอนหายใจยาว

ชีวิตเธอก็มีแค่นี้เอง...ทำงาน กลับบ้าน และสังสรรค์กับคนรอบตัว
บ้างประปราย...หากตารางประจำวันที่วนเวียนอยู่ในวงโคจรเล็กๆ นี้กลับ
ดูกลมกลืนทรัพยากรที่เรียกว่าเวลาในแต่ละวันของเธอให้หมดไปอย่างไร